

{ אז נדברו }

פרשת קורח תשע"ח | גליון מספר: 381 | לסדר: "אני חלקך ונחלתך"

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

צעיר יקר... תנצל... עוד רגע אתה מפסיד את הגירסא דינקותא...

היום יש שיטה חדשה בגיוס תרומות... שיטה שהוכיחה את עצמה וכולם עושים אותה... מגיעים כמה מיליונים ומתחייבים על תאריך מסוים של גיוס תרומות!!! שעל כל שקל שכלל הציבור יאסוף... הם יתרמו שקל כנגדם... או שתי שקל או שלוש... הכל לפי העניין...!! וזה באמת יוצר גירוי ומוטיבציה... כי ברגע שאני יודע שה-50 שקל שלי זה שווה מאה שקל... אז זה כבר נותן לי חשק לתת אולי 100 שקל... כי אז זה יהיה שווה מאתים שקל... וכן הלאה וכן הלאה... ובכן: בחור יקר!!! שתדע לך שהשיטה הזו היא לא שיטה חדשה... היא ישנה נושנה... לשיטה הזו קוראים גירסא דינקותא!!! הקב"ה נותן תאריך מסוים!! תקופה מסוימת בחיים... שיש בה בנוס מיוחד... כל דף גמרא שאתה לומד בתור צעיר... זה שווה 4 דפי גמרא בגיל מבוגר... זה בדוק ומנוסה!!! אין על גירסא דינקותא!!! אביי מבכה בסוגיה של "כבתה אין זקוק לה" על סברא שהוא שמע אותה עכשיו... ש... חבל... אם הייתי זכאי הייתי שומע אותה בתור צעיר... והגמ' שואלת: למאי נפקא מינה??? עונה הגמ': לגירסא דינקותא!! כתוב כאן: שגירסא דינקותא זה לא רק וורטים ולא רק המלצות... אלא יש בזה בחינה של נפקא מינה!!! זה מאוד מאוד משנה... אז כמו שאתה רואה היום את כל קהילות הקודש שמתגייסים למען המוסדות ויום בהיר אחד הם נעמדים ואוספים כסף עם כל העוצמה ועם כל המוטיבציה... למה??? יש לנו זמן קצוב!!! יש לנו עשרים וארבע שעות בסך הכל לאסוף כסף... שכל שקל מוכפל פי שתיים או פי ארבע...

להשתתפות בהוצאות הגליון:

נכון שהם עובדים קשה?? נכון שהם בלחץ?? אז זהו!!! תלמד מהם... גם לך יש מה להיכנס לדריכות... אתה עדיין צעיר... כל דף גמרא שאתה לומד היום זה נבלע בך... הרי הוא שווה כמה וכמה פעמים בגיל יותר מבוגר... ואתה יודע מה??? יותר ממה שזה נכון בלימוד ובדפי גמ'... זה עוד יותר נכון בעוד כמה וכמה נושאים!!! לדוגמא: אתה יודע מה זה להתחיל לוותר לשני בגיל שלושים?? יש לך מושג מה זה להפסיק להיות אנוכי בגיל ארבעים?? אוה אוה... שלא תדע...

בבנק:

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

באשרא:

"נדרים פלוס"

"קהילות"

בטלפון:

(מענה ממוחשב)

0799-654321

תודה מראש!!!

אין לך מושג כמה זה קשה!!! בגיל כזה יש לך כבר עסק עם עץ עבה!!! גזע רחב ממדים!!! ולהכניע את המידות ולהתכופף בכזה גיל זה הרבה הרבה יותר קשה מלעשות את זה בגיל שלך... אני אתן לך דוגמא אישית: אני בתור בחור עשיתי טעות... לקחתי הלוואה... ונפילתי בכמה אלפי שקלים... וזהו!!! מאז הבנתי עניין וקבלתי פיק ברכיים מכל המושג של הלוואות ומשחקים עם כסף... והיום!!! היום אני לא מפסיק להודות לקב"ה על הנפילה הכספית הזו... אתה יודע למה??? כי אם לא הייתי מבין עניין בתור בחור לאחר שנפילתי בכמה אלפי שקלים האלו... הייתי ממשיך לעשות שטויות בענייני כספים בתור מבוגר... וכשמבוגר נופל בענייני כספים... זה לא בכמה אלפי שקלים אלא בכמה מאות אלפי שקלים... על זה נאמר: גירסא דינקותא!!! הכמה אלפי שקלים שהבנתי מהם עניין בגיל 19... היו במקום נפילה של מאות אלפי שקלים...

על אותו משקל: לכל בחור יש כל מיני טעויות טקטיקות ותקשורתיות עם החברותא ועם החברי חדר... זה נורמלי... זה קורה לכל אחד... אבל אחרי שזה כבר קרה!!! אל תהיה פראייער... **תפיק משם לקחים להמשך החיים!!!** כי אל תשכח... חברים אפשר להחליף... חברותא אפשר גם להחליף... אבל יום אחד אתה תתחתן... ושם זה כבר בנין קבע!!! שם לא מומלץ להחליף... אז בשביל זה הקב"ה נתן לך מתנה ואת כל הסטאז' בענייני תקשורת אתה עובר על החברים... העיקר שכשתגיע לחיי נישואין... תגיע עמוס לקחים... מתוך רגישות והבנה לזולת... ואם זה באמת מה שיקרה... על זה נאמר: גירסא דינקותא!!! על כל כססוך ואי הבנה עם חברותא שמתחלף כמו גרביים... חסכת תסכולים בחיי הנישואין לטווח של כל החיים... אבל בתנאי שתגיע באמת עם נכונות לגירסא דינקותא!!! תגיע עם נכונות ללמוד!!! זו טעות מאוד גדולה שיש לבחורים...

בחורים חושבים שללמוד יושבים ולומדים רק מול הסטנדר והגמ'... אבל תתפלא לשמוע!!! שחלק גדול גדול מהלימוד שלנו זה ללמוד לקח!!! כן... אין אדם עומד על דברי תורה א"כ נשכל בהם... וחשוב לדעת את זה!!! לפעמים אתה מתוסכל מכל מיני תקרים שקורים לך... מכל מיני הסתבכויות שקורות לך... ואתה לא יכול לדעת!!! יתכן שאם רק תפנים ותלמד לקח מהנפילות האלו... יצא למפרע שעשית שטייגן גדול מאוד מאוד!!! כן... בפרט בגיל הבחרות... אתה באופן טבעי מושפע מכל דבר ולומד מכל דבר לטוב ולמוטב... בחור חושב שאם יש לו חברים לא טובים... אז מה הבעיה בזה??? ביטול תורה!!! לא!!! זה לא רק זה!!! בדיוק כמו שכשאתה יושב בסדר א' מול הגמ' אתה לומד... אז גם כשיש לך עסק עם חברים לא כ"כ אידיאליים... אתה גם שם לומד!!! בלי לשים לב אתה לומד מהם צורת התנהגות... אתה לומד מהם סולם עדיפויות מעוות... זה לא רק שאתה מתבטל איתם ולא לומד!!! אלא אדרבה... אתה כן לומד!!! אתה לומד מהם דברים לא טובים!!! וחבל... לא נותר לך בחור יקר אלא נצל את כל ההוי שלך בתור בחור וללמוד!!! ללמוד לקח... מצד אחד לחטוף עוד דף גמרא שכעת נבלע בך הרבה יותר עמוק מאשר בעתיד... להשקיע בעוד סברא ישרה שמיישרת אותך הרבה יותר בקלות מאשר את תרצה להתיישר בעתיד... אבל במקביל: זכור תזכור!!! שללמוד אתה יכול וצריך ללמוד מכל מיני דברים... מכל מה שמסתובב סביבך... ויש!!! יש הרבה מה ללמוד!!! יש לי הרבה דמויות חיוביות וגם שליליות מהגירסא דינקותא שעומדים לי כל הזמן מול העיניים... יש לי דמות של יהודי קדוש או אדם גדול מאוד שהתקרבותי אליו והדמות שלו כל הזמן מחייבת אותי... ולחילופין יש לי כמה דמויות של חרפפנים שאת הפנים שלהם הכרתי רק ברקע של הכרית... והדמויות האלו עד היום מקפיצות אותי מהמיטה כל בוקר... תלמד תלמד!!! **תנצל!!!** אין כמו גירסא דינקותא!!! **בדוק!!!**

ציפוי למזבח או זהירות מהמזבח??

בפרשת השבוע- קורח, הקב"ה מצוה את משה לקחת את כל המחנות של המאנים חמישים איש שהקריבו קטורת... שיעשו מזה רקועי פחים ציפוי למזבח... ולמה???

זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב איש זר וכו'...

נשאלת השאלה: האם המטרה היא זכרון ואת לבני ישראל... אז בשביל מה צריך **מאתים חמישים** רקועי פחים? מספיק אחד או שתיים... אבל לקחת 250 מחנות!!! ואת כככולם לעשות ציפוי למזבח ורק בשביל אות זכרון???

מה התשובה על דרך הפשט:

שיש עוד סיבה!!! יש עוד סיבה שמוזכרת בתורה למה לעשות אותם רקועי פחים ציפוי למזבח... "כי הקריבום לפני ה' ויקדשו"!!! סוף סוף המחנות האלו התקדשו בקדושת המזבח... אז בלאו הכי מקומם במזבח... אבל שישמשו גם בתור זכרון לבני ישראל...

אתה יודע מה העומק שטמון פה??

אותם מאתים חמישים ראשי סנהדראות שהקריבו את הקטורת הזו... אמנם הם חטאו ונענשו... אבל אחרי הכל היה להם השתוקקות אמיתית להתקרב לה'!! כל אחד מהם בפני עצמו כסף וכמה והשתוקק להתקרב לה'...

אי אפשר לזלזל באש קודש הזו!!! לכן גם אחרי שהם חטאו בזה... אבל עדיין המחנות שלהם מקומם במזבח!!!

הרגש קודש שלהם עולה כליל לריח ניחוח אשה לה' במזבח אבל!!! מצטרף אליו תמרור אזהרה!!!!

כן... נכון... רקועי פחים ציפוי למזבח כי הקריבום לפני ה' ויקדשו... **אבל!!! עצור!!! זהירות!!!** זה שיש לך כיסופים גדולים... זה לא סתירה שצריך לשמור מרחק וצריך ליהדר שלא להתקרב יותר ממה שמוותר... ולכן הריקועי פחים האלו משמשים תפקיד כפול... מצד אחד הם מעטרים את המזבח בנוי וריח ניחוח אשה לה' על רגשי קודש של אותם אנשים שכ"כ רצו להתקרב... אבל בד בבד יש בריקועים האלו זכרון לבני ישראל למען לא יקרב איש זר וגו'...

לא לחינם התורה כ"כ מקפידה על הגבולות הנוקשים שיש בכל מה שנוגע למקדש ולעבודת הקרבנות... **אתה יודע למה?? כי זה כל ההתקודה של בית המקדש!!!**

תבין: מה כל ההבדל בין יהודי שמקריב קרבן לה' לבין גוי שמקריב בבמה? הרי שניהם מקריבים לשמים?

כל ההבדל מתחיל ונגמר בנקודה אחת ויחידה:

גוי מחליט בשביל הרבש"ע מה רצונו... הגוי מעצב את רצון ה' לפי הערכים שלו... ואם בורא עולם אומר לו לא תרצח או לא תנאף וזה לא כ"כ מתאים לגוי... הגוי עושה סטופ!! ואומר לבורא עולם: עד כאן! אני מחליט לבורא עולם מה הוא רוצה ולא הוא מחליט בשבילי... לכן הגוי בונה במה ומקריב מה שהוא רוצה ומתי והוא לא מוכן לקבל הוראות מהקב"ה מה הוא רוצה... **וזה בדיוק נקודת ההבדל בינו לבין היהודי**... היהודי אומר "נעשה ונשמע" היהודי שואל את הקב"ה: מה רצונך יתברך? יהודי פותח את התורה ומתאים את עצמו לרצון ה'... ואם הקב"ה אומר: "את קרבני לחמי לאש" אז זה בדיוק מה שאני אתן לקב"ה... **וממילא!!!** בית המקדש חתחייב להיות מוכתב ומשועבד לחוקי התורה מתחילה ועד סוף... ואם התורה אומרת והזר הקרב יומת... ומגיע עוזהו המלך משבט יהודה ומתעקש להקריב... באותו רגע נעו אמות הספים ולאורך שנים הרגע הזה נקרא בלשון הנביאים: **הרעיש!!!** שתיים לפני הרעש וכו'... **כן... אנתנו רוצים להתבטא לפני הקב"ה**... רוצים להקריב למענו... ולתת לו עם כל הלב... אבל זה חייב להיות מתואם עם התורה מתחילה ועד הסוף!!! **זה כל נקודת היהודי!!!**

מה זה מחלוקת? ומה זה לא מחלוקת??

קרה לי פעם (יותר מפעם) שהגיע אלי מישוה ואמר לי בשם אחד מגדולי ישראל שכך וכך אני צריך לעשות... נבהלת... כי... אם באמת אותו גדול בישראל אמר אני מחויב לדבריו ואני אעשה זאת... אבל לא מיהרת!!! אמרתי לאותו יהודי: סליחה!! תוכיח לי!!! תוכיח לי שאותו גדול בישראל כך אמר לך להגיד לי... מה אעשה... אני צריך הוכחות...

אותו אחד התנפל עלי... איך אתה מעיז ככה לדבר... אתה כמו כל האלה שמזלזלים ברבנים ומטילים ספק בהוראות שלהם... אתה מאותם אלה שכל הזמן טוענים שעובדים על הרבנים... והם לא מתייחסים להוראות של גדולי ישראל... בקיצור: הטיח בי אש וגפרית...

יש לציין: שהייתי די תמים... **וכמעט!!!** כמעט קבלתי את התוכחה שלו... ואז בניסי ניסים נודע לי באקראי שהוא באמת רימה אותי... והוא בדה מלבו בשם גדולי ישראל מה שהוא רוצה...

אז כאן המקום לעשות סדר ולקלוט חילוק פשוט מאוד: יש הבדל בין המשפט: **עובדים על הרבנים!!!** לבין המשפט: **"עובדים עלינו"!!!** אתה מבין מה ההבדל בין שני המשפטים??

פשוט מאוד: אדם שאומר ש"עובדים על הרבנים..." זה אומר: **שהוא מודה** שהרבנים כך וכך הורו... אבל הוא טוען שיש לרבנים נתונים לא נכונים ורימו אותם וכו'. **וזה ביזוי תלמידי חכמים וגובל באפיקורסות!!!** כי האדם הזה הופך את הרבנים לתמימים שמרמים אותם... ואילו אותו לא רימו... הוא היותר חכם מהרבנים... וזה במילים אחרות: **מבזה תלמידי חכמים** והוא משחק עם העוה"ב שלו... (ויש את המעשה המפורסם מרן רבי עקיבא איגר זיע"א שהורה בעניין מסוים... ויצאה ריגון שרעק"א הוא כבר זקן ומרמים אותו והוא כבר לא עומד מאחורי ההוראות שיוצאות מפיו... ורעק"א הקפיד מאוד על המשפט הזה!!! והוא אנשים נענשו שם בעונשים חמורים בעקבות כך.) **אבל!!!** **היש משפט אחר:** כששמיע יהודי לא מוכר (ואין לי עדות אופי מספקת מגדולי ישראל שהם סמכו את ידיהם עליו ופיו כפיהם) ומתחיל להגיד לי שהרבנים כך וכך אמרו לו... סליחה: אולי אתה מרמה אותי??? אני לא אמרתי שמרמים את הרבנים... חלילה!! אני אומר שאתה אולי מרמה אותי!!! אם אני אדע ויתאמת לי שהמשפט הזה אכן יצא מפי קודשם של גדולי ישראל אני אציית לזה בהכנעה... אבל היא גופא: מי אמר שזה יצא מפיהם?? תוכיח לי!!

את השאלה הזו זכותי המלאה לשאול!!! זכותי המלאה לדרוש ולתבוע מכל אחד שאומר לי דברים בשם גדולי ישראל... זכותי המלאה לדרוש ממנו פלומבא והוכחה מוצקת שאכן דברים אלו יצאו מפיהם של גדולי עולם... אדרבה. פתי מי שמאמין לכל אחד שמדבר בשם הגדולים...

אז... כאן מתעוררת השאלה מפרשת השבוע: הרי מה כל הסיפור עם קורח?? קורח הרי בא והטיל ספק בזה בנאמנותו של משה רבינו... הוא טען שמשה בדאי חס ושולום!!! ונשאלת השאלה: אם קורח באמת טען כזו טענה... כנראה שהוא באמת חשב כך עכ"פ בשלב זה!!... אז... עד כמה שקורח באמת מגיע מנקודת הנחה שמשה רבינו רח"ל לא מדבר בשם ה'... אז בעצם... בעצם מה בכלל הטענה עליו?? **אתה מבין את השאלה שלי??**

זה כמו להבדיל אלפי הבדלות: אותו אחד שהגיע אלי ואמר לי משהו בשם גדולי ישראל... ואני לא האמנתי לו... נו... אז אני אתבע על זה שאני לא מציית לגדולי ישראל? מה אעשה... זה לא שאני לא מציית לגדולי ישראל... אלא אני לא מספיק משוכנע שהם באמת אמרו... אז להבדיל כמובן: עד כמה שקורח מגיע מנקודת הנחה שהוא לא מספיק השתכנע שמשה רבינו הוא שליח ה' והוא מדבר בשם ה'... אז מה הטענה עליו???

מה התשובה?? נכון!!! עקרונות (ב-לו יצויר) על זה אין טענות על קורח!!! עד כמה שקורח באמת שאל כאן שאלת בירור נקודתית וכנה שמשה יוכיח לו שהוא אכן מדבר בשם ה'... כל זמן שהשאלה מגיעה מהמקום הזה אין שום טענה על קורח... (אגב: **לגופו של עניין, זה לא נכון!!! כי אליבא דאמת לא היה לקורח זכות להטיל ספק בנבואת משה, כי נבואת משה כבר אומתה כמה וכמה פעמים לעיני כל ישראל כשהקב"ה נגלה אליו בהר סיני לעיני כל העם ונקרית: ים סוף ועוד... כן שזה לא נכון לומר שהייתה לקורח טענה אמיתית כלפי נאמנותו של משה, ודי"ק** קורח לא שונה מכל דף גמרא ממוצע שהגמ" עומדת ושואלת: **מנא הני מילי**... כן!!! בכל דף גמרא אתה יכול לפגוש את השאלה של קורח: **מנלן מנא הני מילין!!!** הגמ' לא מקבלת בכל מחיר את דברי המשנה... הגמ' רוצה ותובעת הוכחות... והגמ' לא נרתעת מליצור מחלוקות במידה והיא לא משתכנעת... וזה מותר... זה בכלל מחלוקת לשם שמים...

רק מה?? איפה מתחיל החטא של המחלוקת של קורח??

בליצנות!!!! בהוצאת דברים מהקשרם!!! כאן **ורק כאן** מתחיל החטא ששמו **מחלוקת!!!** קורח מביא טליתות שכולם תכלת... ומתחיל לעשות צחוק וזלזול במה מה שמשה רבינו עשה ללויים וכו'... **מה זה??** מה הזלזול הזה קשור לבירור הנקודתי שלנו?? מה זה קשור לגופו של עניין?? **כאן התחילה המחלוקת!!! כאן התחיל החטא של קורח וכאן הוא בא על עונשו!!!**

ואת הנקודה הזו חשוב להבהיר... ולמה?? כי בסה"כ באופן עקרוני מחלוקת זה דבר נורמלי ושגרת... זכותי המלאה לחלוק עם כל מי שאני לא מסכים איתו... מה... אתה רוצה שאני אשתוק כמו דג... ואני אכופף את הראש לכל מי שרוצה להכתיב לי את החיים?? מה... אתה רוצה שכל נוכל שיבא וימציא לי בשם גדולי ישראל משה... אני צריך ללכת לפי החליל שלו?? ברור שלא!!! זכותי המלאה לחלוק עליו ולהגיד לו... אתה אומר שכן... תוכיח לי!!! מנלן מנא הני מילין?? נו... אז איפה באמת מתחיל החטא האיום ונורא של מחלוקת???

בהוצאת דברים מהקשרם!!!! זו הנקודה!! **כאן זה מתחיל וכאן זה נגמר!!!** אם יש לי ויכוח איתך... בין אם זה ויכוח נקודתי... בין אם זה ויכוח השקפתי... או אפילו ויכוח בנאמנות... כל זמן שהויכוח נשאר נקודתי מותר!!! מותר תמיד לעמוד ולהתווכח ולשאול כל שאלה שאלתית... **אבל שזה ישאר נקודתי!!!** שהויכוח ישאר נאמן לנקודת הויכוח הטהורה שלו!! אבל ברגע שזה מתחיל לחצות לפסים אישיים... לפסים של אופי וקהילה והמסתעף... כאן מתחילה מחלוקת!!! וזהירות!!! זה בדרך כלל קורה תוך דקות ספורות... שתדע!!!

יש גם כאלו אנשים שמשמשים עם המילה "מחלוקת" בשביל לסתום פיות ולדכא התנגדויות... מגיע בן אדם ומחליט איזה החלטה שרירותית... הוא קובע עובדות בשטח שהוא החליט שכך וכך יהיה... ומי שמעיז לפתוח את הפה ולא ללכת לגמרי לפי החליל שלו... אתה עושה מחלוקת!!! **אז זהו שלא!!!** מחלוקת אין הכוונה שצריך לכופף את הראש לכל אחד וללכת אחריו כצאן לטבח... זכותך לחלוק... זכותך להציג את העמדה שלך... אבל להיצמד לטענה הנקודתית בלי לחצות לנושאים אחרים... שאז!!! אז כנסת לסוגיית המחלוקת... ודו"ק. (אגב: בנושאים אלו יש שיקול אחר והוא שלא כדאי לריב. ויש עניין לחיות בשלום ואחווה ושווה לשלם על זה גם מחיר יקר. אבל זה כבר סוגיה אחרת... אני במאמר זה התמקדתי בנקודה של מחלוקת)

כל אחד מאיתנו ריאלי ותיאורטי, השאלה איפה?

מעשה שהיה כך היה... היה זה בחודש הראשון למלכותו של דריווש המד... המלך מאד אהב את דניאל איש חמודות... אבל השרים קינאו בו מאד ולא יכלו לסבול את הכבוד והערכה שהמלך רוחש לו... והם החליטו לתפור תיק לדניאל... הם רקמו נגדו מזימה מרושעת ומתוכננת עד פרטי פרטים... ויצאו לדרך... **ובכן**: הם ניגשו למלך דריווש עם הצעת חוק: אדוני המלך.. אתה כעת מלך חדש... והמלכות עדיין לא מספיק מבוססת... ולעם חסרה ההכרה בממשלה הבלעדית של דריווש... לכן!!! אנחנו מציעים שהמלך יחוקק חוק זמני!!! **חוק לחדש ימים בלבד!!!** שבחודש הזה אסור להתפלל לאף אחד!!! כדי להחזיר לעם שיש לנו את המלך דריווש!!! שמי שיש לו משאלת לב שיפנה ישירות למלך... לא לעקוף אותו ולפנות לקב"ה... המלך שמע את ההצעה והוטב בעיניו... והוא באמת חוקק חוק ושלח לכל המדינות שבחודש הקרוב אסור להתפלל לאלוקים... ומי שיעבור על החוק ויתפלל ישלח לגוב האריות...

הם לקחו בחשבון שדניאל לא יוותר על התפילה!!! והם צדקו ובגדול... דניאל איש חמודות לא היה מסוגל לקחת פסק זמן מתפילה... הוא צפצף על החוק ו... והתפלל כרגיל... (אגב: דניאל היה האדם הראשון שהתפלל ג' תפילות ביום...) ואכן לאחר כמה ימים תפסו אותו על חם!!!! ולא סתם תפסו אותו... אלא לדניאל היה עקרון שהוא היה מתפלל מול חלון פתוח כנגד ירושלים... (ועד היום יש דינא דגמ' שיהיו בבית הכנסת חלונות פתוחים נגד ירושלים וילין לה מדניאל...) וממילא היה קל לתפוס אותו על חם... פשוט ראו אותו דרך החלון איך שהוא משתחוה ומתפלל לה' אלוקיו... תפסו אותו והעמידו אותו למשפט ראוה... קראו למלך והודיעו לו שדניאל מורד במלכות... הנה... הוא נתפס כשהוא מתפלל ואחת דינו להישלך לגוב האריות... המלך הצטער מאד... כי המלך מאד אהב את דניאל... המלך מצידו... לא היה אכפת לו שדניאל מתפלל לה'... שיתפלל... (ס"ו"ס זה כל ההבדל בין מלכות מדי לבבל... שהאידיאל של בבל זה ע"ז... ואם דניאל לא משתחוה לצלם של מלך בבל אז נבוכדנצר בעצמו כועס עליו מאד ומשליך אותו לבשן האש... אבל ברגע שמלכות בבל התחלפה במדי... מדי זה כבר מלכות חילונית... דמוקרטיה... הפרדת דת ממדינה... מצדי תתפלל... תעשה מה שאתה רוצה... העיקר אנחנו חברים ואתה עוזר לי בחיים... זה כל מה שמעניין אותי... וגם אלו שכן היה איכפת להם שדניאל התפלל... זה רק בגלל שהם חיפשו סיבה להרוג אותו...)

המלך רצה להציל את דניאל מעונש ובכל מחיר... המלך בעצמו התייצב בתור סגורו של דניאל... הוא נעמד בבית משפט וניסה בכל כוחו להכחיש את העדות... מה פתאום... לא נכון... סתם היה נראה לכם... הוא בכלל לא התפלל... זה סתם היה מדיטציה... הוא לא השתחוה... זה היה סתם התעמלות וכו' וכו'... עכשיו ככה: **במלכות מדי היה חוק כזה!!!** שאם המלך מגיע ומתייצב לטובתו של אחד הנאשמים... אם המלך מצליח להזדוף ולדחות את כל הטענות עד הלילה... **זהו!!!** הנאשם מקבל חנינה... כי יש גבול כמה אפשר להטריח את המלך לעמוד ולהתייצב לצידי נאשם... **לכן זה היה הכלל:**

ברגע שהמלך הצליח במשך יום שלם להתגבר על כל הטענות וההוכחות של הפרקליטות... ברגע שהגיע שקיעת החמה... זהו... הנאשם באופן אוטומטי נהיה זכאי... הוא יוצא לחפשי... וכך היה גם כאן... המשפט ראוה התחיל בבוקר... ודריווש המלך מתייצב לטובתו של דניאל... במשך כל היום דריווש יושב שם ומנסה למשוך זמן... כן... לא... מתווכח... מנסה להפריך כל עדות... דוחה כל טענה... וככה יום שלם דריווש עובד קשה קשה הכל בשביל להוכיח את חפותו של דניאל... ויותר ממה שהוא רצה להוכיח את חפותו... דריווש היה עסוק בלמשוך עוד קצת זמן ועוד קצת עד שסוף סוף יגמר היום הארוך הזה ואז הדין יתבטל מאליו... ודריווש יושב שם יום שלם על קוצים וכל הזמן הוא מושך ומושך... מערב ומערב... העיקר להרויח זמן... ודניאל יושב שם כמו נידון למוות... ומהנהן בראשו... כן... תודה המלך... תודה שאתה כ"כ מתייצב לצידי... תודה שכ"כ אכפת לך להוכיח את חפותי... והנה... סוף סוף השמש מתחילה לנטות לכיוון מערב... המלך לאט לאט התחיל להיות אופטימי... אוהו... סוף סוף רואים את האור בקצה המנהרה... עוד מעט תשקע החמה ואוטומטית דניאל יצא זכאי... והשמש ממשיכה להתקרב לכיוון מערב... והמלך כל הזמן פוזל בסיפוק לכיוון השמש... נו כבר שמש... תשקעי כבר... וככל שהשמש מתקרבת לכיוון השקיעה... ככה המלך מתחיל לשמוח... הנה... קבלתי את דניאל במתנה!!! הצלחתי למלט אותו ממייתה משונה...

ואז!!!!!! לפתע!!! דקות ספורות לפני השקיעה... בעיצומו של דיון!!! באמצע הבית משפט!!! לפתע קרה משהו... שכולם היו בההלם!!! ובבת אחת כל הדין התהפך במאה שמונים מעלות לרעתו של דניאל... ואם עד עכשיו הכיוון היה אופטימי זה היה נראה שדניאל יצא זכאי... בבת אחת הכל התהפך... וברגע האחרון לפני השקיעה... כל השופטים חרצו את דינו של דניאל פה אחד למוות בגוב האריות...

תנחש מה קרה?? תן ניחוש מה קרה חמש דקות לפני השקיעה???

פשוט מאד: בשעה שהמלך דריווש הסתכל כל הזמן לכיוון השמש... לראות שהנה... אוטוטו מגיעה השקיעה... ואני מצליח להוכיח שדניאל בכלל לא התפלל... והכל עלילת שוא... **באותם רגעים ממש** היה עוד אחד שכל הזמן הסתכל לכיוון השמש... תנחש מי?? **דניאל בכבודו ובכבודו!!!**

כן... גם דניאל הסתכל לכיוון השמש... אוי אוי... עוד כמה דקות שקיעה... ו... ו... וצריך להתפלל מנחה... אוי... צענטער... מאוחר...

אתה קולט מה קורה פה??? שני אנשים מסתכלים על השמש!!!

אחד- דריווש... שכבר מהבוקר ועד עכשיו הוא עומד ומוכיח לכולם שדניאל בכלל לא מתפלל... ואיזה שטויות ומי אמר לכם... הכל עלילת שוא... והשני- דניאל... גם הוא מסתכל על השמש ואומר לעצמו... אני מתפלל... ועוד איך מתפלל... ו... ו... ולא רק שאני מתפלל... אלא אני לא מתכנן לוותר **גם על מנחה הקרובה!!!** גם את תפילת מנחה אני אתפלל... פה!!! באולם הדיונים... על אפכם ועל חמתכם!!!! וזה

באמת מה שקרה!!! חמש דקות לפני השקיעה המלך דריווש כבר שש ושמוח שהנה... עוד חמש דקות מסתיים הדין ומתברר שדניאל אכן לא התפלל... **ובדיוק אז!!! הנידון בכבודו ובעצמו נעמד!!! ומתפלל!!!**

הודאת בעל דין כמאה עדים דמיא!!! שומו שמים!!!!

דריווש לא מאמין... אני רואה נכון?? בדיוק פה דניאל מתפלל???

תנסה להיכנס לתחושות של דריווש: דניאל... למה אתה מתעלל בי?? אני כבר יום שלם עומד פה ומנסה לטשטש עקבות בשביל להוכיח את חפותך ואתה ככה בבת אחת מסגיר את עצמך בתפילה לעיני כל???

באמת מה הפשט בסיפור הזה?? בא נשאל את זה ככה: האם על פי הלכה צריך למסור נפש עד סכנת חיים בשביל תפילת מנחה בזמנה?? הרי קיי"ל שאם פגע בו נחש או עקרב שממית צריך להפסיק מתפילתו?? ופשיטא שפיקוח נפש דוחה תפילה... ואפילו תשלומין לא צריך להתפלל על כזו תפילה שלא התפללת. כי הפיקוח"נ פוטר אותך לגמרי מתפילה... אז איך דניאל הסגיר את עצמו לשונאיו על תפילת מנחה בזמנה?

על השאלה הזו יש שתי תשובות שבסופו של דבר הן תשובה אחת... תשובה אחת שכלית ותשובה אחת רגשית... נתחיל עם התשובה שכלית... יכול להיות שהתשובה הזו תגרום לך כאב ראש... אם תסתבך יותר מידי אז תדלג עליה ותעבור לתשובה הרגשית. **ובכן: התשובה היא כך:**

כל אחד מאיתנו!!! ללא יוצא מן הכלל חי בפיצול אישיות!!!

לכל אחד מאיתנו יש שני סוגי אמת!!! יש את האמת התיאורטית!!! ויש את האמת הריאלית!!! וכל החיים שלנו אנחנו מתנדנדים ומקפצים בין האמת התיאורטית לאמת הריאלית... **הבנת מה אמרתי?? אני אסביר...**

בושה להודות... אבל לדאבוננו הרב... אצלנו האמת התיאורטית נמצאת בתפילה... כשאני ניגש לתפילה... שם אני מאמין שהכל משמים... והכל בגזירת עליון... והכל תלוי רק ברצונו יתברך... ואני מתפלל ובוטח בו יתברך שהוא יעזור לי... והנה רק הסתיימה התפילה... בבת אחת חזרתי לחיים הריאליים!!! ופתאום אני מאד מודאג מה יהיה עם זה וזה... ואני נהיה עצבני על זה... ומוטרד מזה... **רגע... למה אתה כ"כ מוטרד ועצבני???** הרי מקודם התפללת ואמרת שהכל בגזירת עליון והכל משמים והכל בשליטה... נו... אז ממה אתה כ"כ מוטרד ועצבני עכשיו?? **מה התשובה??** כן... בתפילה אני מתעסק עם האמת התיאורטית שלי!!! **תיאורטית** אני מאמין שאין מה לדאוג והכל משמים וכו'... ואילו כאן... בחיים... בשטח... כאן אני פוגש את האמת הריאלית שלי!!! ובאופן **ריאלי** אני מאד מודאג מרשימה ארוכה של מטלות שעדיין לא

וישכנעו סחור סחור נגד זה... בסופו של דבר אני בן אדם! ואני חי!! ואת כל הרשמים והחוויות שלי אני אחלוק דרך מקום החיים הטבעי שלי!!! וכיון שהחיים שלי זה שם. אז באיפיון עצמו אני אחלוק את כל החוויות--- נגד האיפיון...

להבדיל אלף אלפי הבדלות... הוא הדין כאן:

אצל דניאל איש חמודות התפילה לא היתה מצוה ולא חובה... (כי בשעתו לא היתה חובה להתפלל...) **אצל דניאל התפילה היתה חיים!!!!!!** בתפילה הוא חי!!! דניאל חי באטמוספירה של אמונה ובטחון ותקשורת און ליון עם אבא שבשמים... אל תשכח... שדניאל- מדובר ביהודי קדוש עליון שמגיל ילדות הוא חי את כל החיים שלו בין גוים גמורים... בין הרשעים הכי גדולים כמו נבוכדנצר וכל המסתעף... **ומשם!!!!!!** מתוך ארמון מלכות הרשעה... אם משם דניאל דבוק כל כולו בה' יתברך עד כדי גדלות כזו... על כרחך את כל מקור חיותו ואת כל כח ההשרדות הוא קיבל מהתקשורת והמפגש היומיומי עם אבא שבשמים... איתו הוא דיבר... ולו הוא סיפר... וממנו הוא ביקש... ולו הוא הודה... וכל מערכת החיים שלו הסתובבה סביב הקשר הזה עם אבא שבשמים!!!! כל דבר הכי קטן שדניאל חווה... למי הוא סיפר את זה?? איזה חבר היה לו שם בארמון המלוכה...?? רק אבא שבשמים... **אין מישהו אחר!!!** ממילא לפני שהתחיל הדין בבית המשפט... דניאל דיבר עם הקב"ה וסיפר לו את הסיכונים והתפלל שהקב"ה יעזור... ואכן הקב"ה עזר... והנה... הכל מתקדם יפה... ועוד מעט שקיעה והכל מסתדר... נו... אז למי מגיע תודה? לקב"ה. אז אוטומטית דניאל מסתכל על השעון... ומבקש לצאת באמצע ההרצאה להפסקת סיגוריות... אני החחחחח שיחה עם הקב"ה... אני חייב לשלוח לו הודעה... זה... זה החיים שלי...

אגב: אם כבר מדברים על תפילת מנחה... אז לא לחינם הגמ' אומרת: לעולם יהיה אדם זהיר בתפילת המנחה!! יש משהו מיוחד בתפילת המנחה... מה יש?? סוף סוף תפילת שחרית היא בתחילת היום... ואילו תפילת מעריב היא בסוף היום... אבל מנחה?? זה באמצע היום!!! באמצע החיים!! באמצע הנושא... באמצע העסק... באמצע העבודה... באמצע... ובינינו... מאד קשה להפסיק באמצע... זה הורס את הרצף... ובדיוק עכשיו להתפלל... מה הקשר עכשיו תפילה??? אז בדיוק בשביל זה חז"ל אומרים לנו: היה זהיר בתפילה המנחה! תפילת המנחה מחנכת אותנו להפנים... שאדרבה... כל מה שעשית עד עכשיו כל זה תיאוריה... ודווקא עכשיו... כשאתה מתפלל... עכשיו אתה מדבר לענייני!!! עכשיו אתה ריאלי!!! אם נקלוט את הנקודה הזו כל ההיבט משתנה... תפילת מנחה כבר לא תהיה תקועה באמצע... אדרבה... התפילה תיהפך להיות החלק הריאלי שנמצא במרכז... וכל החיים ישארו מסביב... בתיאוריה שסביב הגרעין הריאלי... בהצלחה...

איתו??? גם אצלו החיים **הריאליים** יכולים לעלות לו במחיר של חיים... להפסיד את התפילה שהיא הדבר הריאלי היחיד שיש... נו... מישהו חשב על אופציה כזו... לזנוח את כל חובת ההשתדלות ה**תיאורטית**... בשביל שלא להדחיק ולא להפסיד את המעלה של התפילה ה**ריאלית**??? הבנת את הרעיון???

אם הבנת טוב... אם לא הבנת עוד יותר טוב...

מה שברור: אנחנו בתור יהודים אמורים יום אחד להגיע למסקנה: שהמקום ה**ריאלי** ביותר בחיים זה המקום שבו אנחנו עומדים מול הקב"ה ומבקשים ממנו... כל דבר אחר הוא **תיאורטי** בייחס לתפילה!!!

עד כאן ההסבר מהמקום השכלתני... כעת ניגש להסבר מהמקום הרגשי. (זה לא שני הסברים... זה הסבר אחד... רק משני הבדלים שונים...)

אני אתן לך שתי דוגמאות מהחיים... ותקיש מהן לכאן: **דוגמא ראשונה:** תאר לעצמך: מרצה מדבר בהרצאה בגנות העישון... והוא מדבר לעניין... הרצאה מאלפת... כל המכורים לעישון יושבים מוקסמים... מסכימים איתו בכל מילה... מהנהנים בראשם חזק חזק... והנה... באמצע ההרצאה יש הפסקה של עשר דקות... **תנחש מה כולם עושים???** יוצאים החוצה ו... ומעשנים סיגריות... **מה?? איך זה יכול להיות???** רק עכשיו הסבירו לכם כמה זה לא בריא...?? **מה התשובה???** נכון... הוא צודק מאה אחוז... סיגריה זה באמת דבר נורא וזה הורס את החיים... ואני חושב על זה הרבה ולוקח את הדברים ברצינות... אבל בשביל לעכל את הדברים ולהפנים אותם... בשביל זה אני חחחחחח סיגריה... **היה או לא היה???**

תבין: אם סיגריה זה החחחחחח שלי... אז גם אם ידברו איתי נגד סיגריות... וגם אם השתכנעתי... אבל תן לי סיגריה בשביל להשתכנע נגד הסיגריות!!! תן לי סיגריה בשביל לעכל את זה שסיגריה זה לא טוב...

אותה דוגמא ברשת הסלולרית. תאר לעצמך מרצה חילוני שעומד מול ציבור שלכולם יש סמארטפונים בידים והוא מסביר להם באופן מקצועי מדעי וסטטיסטי עד כמה שהאינטרנט הורס את החיים... והורס את הבתים ואת ההשכלה ואת החינוך ואת הרפואה... והם יושבים ומסכימים איתו בכל מילה וממש מבינים את זה... ו... ונגמרה ההרצאה [והסתיים עוד לפני כן]... המאלפת... **מה קורה באותה שניה???** כל אחד מוציא את הסמארטפון ועושה איתו משהו... משהו שקשור להרצאה... אחד מצלם את המרצה... השני שולח לחברים בוואצפ... אוה... איזה הרצאה מאלפת... השלישי אולי אפילו פותח קבוצה חדשה לאלו שקשה להם עם זה שיש להם איפיון... הרביעי שולח הודעה למרצה... תודה... הדברים היו מיוחדים... והמרצה בכבודו ובעצמו... הולך לחדר ומוציא את המכשיר מהטענה...

היה או לא היה??? זה ככה או לא ככה???

איך אתה מסביר את זה?? איך אתה מסביר את הסתירה הזו??

מה התשובה?? אם בסמארטפון נמצאים כל החחחחחח שלי... אז גם אם מסביב ידברו ויגידו

סיימתי איתם... נכון או לא נכון??? מאד קשה להודות בזה... אבל לדאבוננו הרב זה אנחנו... זו עובדה!!!! **אז תחשוב שדניאל איש חמודות היה** גם חי בפיצול הזה... גם לו היה אמת **תיאורטית**!!! מול אמת **ריאלית**...

אבל יחי ההבדל הקטן: שאצלו כל זה היה לכיוון ההפוך בדיוק!!!!

ובכן: אצל דניאל האמת ה**ריאלית** מכריזה שאין עוד מלבדו!!! דניאל פוגש את האמת ה**ריאלית** שלו בתפילה... שם הוא **ריאלי** ושם הוא יודע ומבין באופן מוחשי **ריאלי** ש"ידעתי כי הנני בידך לבד... וגם אם אתאמץ בעצות ובתחבולות וכל יושבי תבל יעמדו לימיני... מבלעדי עוזך ועזרתך אין עזרה וישועה..." **עד כאן האמת הריאלית של דניאל!!!!** אבל מה אפשר לעשות שיש גם אמת **תיאורטית**... סוף סוף גזרה חכמתו יתברך והוא ברא בעולמו איזה מנגנון **תיאורטי** של חובת השתדלות... ששם צריך לשחק את המשחק... ואני צריך לעשות את עצמי כאילו המגרש בידיים שלי... וכאילו אני פותר את הבעיות בכוחות עצמי... ונדרש ממני לשתף פעולה עם ה**תיאוריה** הזו... ודניאל לא מזלזל ב**תיאוריה** הזו!!! אבל הוא מתייחס אליה כמו **תיאוריה**!!! בדיוק כמו שאנחנו לא מזלזלים בתפילה... אנחנו מתפללים... אבל עדיין... באיזשהו מקום זה מצטייר אצלנו **כתיאוריה**... ואילו החיים ה**ריאליים** נמצאים כאן... בעולם הזה... אז אצל דניאל זה בדיוק הפוך!! ה**ריאליות** מקומה בתפילה... ואילו ה**תיאוריה** מקומה בהשתדלות... והנה דניאל עשה מעשה **ריאלי** והתפלל...

והמעשה ה**ריאלי** הזה גרם לו לסכנת

חיים תיאורטית... רוצים כעת להרוג אותנו... זה סכנה?? כן!! איזה סכנה?? תיאורטית!! כי שוב: אל תשכח... אצל דניאל האמת הריאלית שהנני בידך... ואף אחד לא יכול להזיק לי... אבל דניאל לא מזלזל בסכנת חיים **תיאורטית**... ס"ס הקב"ה מחייב אותנו להתייחס ל**תיאוריה** ברצינות... ולכן דניאל מופיע באולם הדיונים... ומה הוא רואה שם??? מצד אחד עומדים הקטגורים והשונאים ה**תיאורטים** ומצד שני מופיע המלך דריווש וכל כולו נחלץ לסגור על דניאל באופן **תיאורטי**... ותכל'ס: מה המכנה המשותף בין כולם?? שכולם ביחד הם **תיאוריה אחת גדולה!!** כי דניאל יודע שאליבא דאמת הכל בגזירת עליון!! ואף אחד לא יכול לא להרע לו ובאותה מידה גם לא להיטיב איתו... כל מי שנמצא פה... הכל תיאוריה אחת גדולה בין לטוב ובין למוטב... ודניאל יושב במשך יום שלם ומשתף פעולה עם ה**תיאוריה** הזו... שומע את הקטגורים ה**תיאורטים**... ומודה מקרב לב לדריווש הסגור ה**תיאורטי**... **כל זה טוב ויפה עד!!!!!!** עד שמגיע תפילת מנחה... ברגע שהגיע תפילת מנחה... פתאום דניאל מבקש סליחה... מצטער... אני פשוט **ריאלי** ואני צריך להתפלל תפילת מנחה...!!!!!! אצלי תפילה זה הדבר ה**ריאלי** היחיד וכל דבר אחר זה **תיאורטי**...

מה תטען לי: אדוני... התפילה ה**ריאלית** הזו יכולה לעלות לך במחיר של חיים?? כן... גם כל יהודי שמתפלל באופן **תיאורטי**... והוא מרחף וחושב כל הזמן תכל'ס... באופן **ריאלי** מה אני עושה... מה

”למען לא נבוש...” – מושגים בסיסיים בהלכה.

הסיטואציה: אני בחור מקיבוץ שמשתדל ללמוד ג' סדרים... והנה חברי הטוב מתחתן היום, וקבלתי הזמנה לבא כבר משעת החופה, והמשמעות היא לשרוף ערב שלם!!! (בו בזמן שנוכח לי עוד שלושה חתונות כאלו בשבוע וחצי הקרובים) איך אני מעביר את הערב הזה בצורה הנכונה? האם אני יכול לצאת באמצע הסעודה וללמוד? עד כמה אני חייב בשמחת חתן ואיפה הגבולות וכנהג וכנהג??

החיזוק הבלתי צפוי בסוף זמן בישיבת עמק-המכמתת שבנחלת אפרים...

שוב הגיע הקיץ... היה זה בדיוק בשנה שעברה בתקופה הזו- עונת הקיץ... בדיוק התחילה עונת הבציר של הענבים... יצאנו כמה בחורים לאסוף פרט ועוללות... כן... אנתנו עניינם... ובדיוק יוקר מקרנו ויצא לנו ב"סד להגיע לכרם שחלק נכבד ממנו היה עוללות... יש לציין: שבגגדול כרם שיש בו יותר מידי הרבה עוללות זה עצוב... כי זה סוג של דפקט בענבים... תבין: אשכול טוב ומשובח זה אשכול כמו בתמונות... שיש לו נטף וכתף... בכרמים המשובחים אין כמעט עוללות... יש רק פרט!!! פרט זה כבר משהו טכני... מה שנופל בשעת הבציר... אבל בכרם הזה שהגענו אליו... הסבירו לנו והבנו מיד שמדובר ביהודי שבמשך כל השנים נתן תרומות ומעשרות בעין רעה... רק אחד משישים... ממילא הברכה בכרם שלו הייתה בהתאם... ואכן די עצוב לבא ולראות פה ששליש מהכרם שלו זה עוללות... המשמעות היא ששליש מהכרם שלו שייך לעניים!!!

א. דבר ראשון: מותר לך ליטול ידיים ולאכול קצת... ואח"כ לתפוס את הרגלים וללכת לבי"כ סמוך לשבת וללמוד... ואפילו אם אתה שייך לבני ספרד, שאצלם הנושא של "שינוי מקום בסעודה" יותר חמור מאצל האשכנזים, אבל בחתונה וכיוצא"ב, הרי זה המקרה הקלאסי שעליו נאמר בשו"ע (סי קע"ח ס"ב): "חברים שהיו יושבים לאכול ויצאו לקראת חתן וכלה אם הניחו שם מקצתן חורים למקומם וגומרים סעודתם ואינם צריכים לכרך תהילה".

טוב... השתתפו בצער של אותו חקלאי... התפללו וקיינו בשבילו שיתחיל לראות ברכה בכרם... אבל תכל'ס... בשורה התחתונה - **לנו היה פה הרבה שלל!!!** מילאנו קופות שלישיות של עוללות... לקחנו לישיבה... עשינו גת!!! דרכנו את הענבים... (תרומות ומעשרות לא צריכים להפריש כי מתנות עניים פטורים מתר"מ...)

ב. כל זה אם אתה מתכנן להשאיר עד ברכת המזון ושבע ברכות, אבל אם אתה רוצה דווקא לצאת מוקדם, (מגו: לאחר הריקודים הראשונים) כאן אדרבה, עדיף שתכוין שאתה לא מוצטרף לקביעות עם שאר הסועדים, (ואז אין לך רשות לצאת לפני ברהמ"ז כדן כל אדם שהתחיל סעודה שאסור לו לצאת...) וכך גם לא תתחייב בשבע ברכות, (ומה הדין אם כן התחלת עם מולם, עד כמה אתה מחוייב בו' ברכות? בזה יש מחלוקת בין הפוסקים, האם כל אחד מהמסובים חייב בשבע ברכות, או שזה חובה כללית המוטלת על סעודת הנישואין והעיקר שיהיו שם עשרה, כל אחד ישאל את רבו)

ואכן מתחיל הסיפור שלי!!! ובכן: התחילו חגיגות הקיץ... תחשוב מה שזה בחור ישיבה... שיש לו בחדר חביות יין... אז בהתחלה היין נעדיין לא תסס... (מה שנקרא יין מגת)... אז הייתי לוקח את היין רק בשביל כוס של ברכה... כל פעם שהיינו נוטלים ידים לאכילה... הייתי מוזג כוס יין מיוחדת לכבוד ברכת המזון... והשתדלתי להקפיד על העשרה דברים שנאמרו בכוס, חי מלא עיטור ועיטור וכו' וכו'... כל פעם הייתי מכבד מישהו אחר בימון... אגב: אחד החברים הטובים שלי שייך לבית שמאי... אז **כשאני** קבלתי זימון הקפדתי קודם למזוג את הכוס ואח"כ ליטול מים אחרונים, ואילו כשנתי לחבר שלי מבית שמאי זימון... הוא הקפיד ההיפך!! קודם ליטול מים אחרונים ואח"כ למזוג את הכוס (מה?? עיין מסכת ברכות, דף נב. אם תבין מה המחלוקת כבר מגיע לך צל"ש... זה אומר שיש לך די רוגל בסדר טהרות... ואם לא הבנת... אז תתאמץ כן להבין...) עכ"פ זה התחיל מכוס אחת... אבל עם הזמן היין התחיל להיות משובח והתחלתי לשתות כוס נוספת באמצע הסעודה... ו... ואז נזכרתי שיש בעיה שקוראים לה זוגות... (אסור לשתות יין בזוג! רק פרד... משום מזיקין...) אז אין ברירה... צריך לשתות עוד כוס... ואת ההמשך אני כבר לא צריך לספר לך... אתה יודע טוב מאוד מה סופו של מי שמתחיל לעשן 3 סיגריות על הבוקר... מכאן ועד חפיסה ליום הדרך קצרה... והתחלתי לחגוג... ויין זה יין... ושכרתי וחטא זה מילים נרדפות... ואת ההמשך נשאר פתוח... עכ"פ ברוך ה'... הנס שלי היה שאני עניי!!! ותוך חודשיים וחצי פשוט נגמר לי כל התחבית יין שאספנו ברוב עמל ויגיעה... וכסף כבר לא היה לי בשביל לקנות יין... אז אמנם בהתחלה ניסיתי לחזור שוב לכרמים... לבדוק אולי נשאר קצת פרט או עוללות... אבל שום דבר לא נשאר... כבר הלכו הנמושות... לא נשאר זכר!!! זה היה הנס שלי... שהחבית יין האחרונה שלי נגמרה באמצע אלול... ואז נהיה לי אמנם מאוד קשה... כי כבר התמכרתי... אבל במקביל... עם הזמן הרגשתי שאני פשוט מתעורר לאחר חודשיים וחצי של חלום אחד ארוך של שכרות וכל החטאים המסתעפים ממנה... מצאתי את עצמי באמצע אלול שבר כלי וסמרטוט... שברו ומיואש מעצמי... אבל ברוך ה' איכשהו תססתי את עצמי לידיים והשתקמתי... ובראש השנה קבלתי את עצמי שבשנה הקרובה לא אחזור שוב על הטעות הזו!!! בעשרת ימי תשובה הורדתי דמעות כמים על כל החטאים שנגרמו לי בעקבות ה"טוב לבו ביין"... וחזרתי בתשובה...

ג. **קצת שתי הערות נחוצות:** ישנם בחורים שמתאמצים לשמח את החתן עם כל הלב וההנשמה ולבסוף הם מתאכזבים... הוא כמעט ולא ראה אותי ולא התייחס אלי... **אז זהו: שאני מכין אותך מראש:** לחתן שפוי אין ראש לחשוב על אף אחד בחתונה שלו!!! (ואתה תבין את זה ממממממממממ כבא היום כשאתה בעצמך תתחתן בקרוב...) הראש שלו נמצא קצת בחיים החדשים שלפניו... בשווער ובגיסים החשדניים שלא גומרים להסתכל עליו ועל כולנו הכלה שאיתה הוא אמור להתחיל את החיים כעת... (אתה בתור בחור, מסתכל מתוך הבעה שלך ורואה רק את זה שהחתן קצת נפרד ממך, אבל אתה שוכח, שיותר ממה שהוא נפרד ממך, הוא קצת עסוק בלהתחיל חיים חדשים...) והוא טרוד בזה מאוד, ולא לחינם חז"ל פטרו אותו ואת שושביניו מכל המצוות... **אבל מאידך:** הוא צריך אותך... הוא צריך שתשמח **אתה אותו**... אבל לא הוא אותך... **אי לך?** אם אתה מתכנן להגיע לחתונה מתוך כוונה **לגמול נטר חסד** עם החתן ולשמח אותו... תבא ותזכה לחמישה קולות אבל אם אתה מוגיע ע"מ שהחתן יגמול איתך חסד ויתן לך את היחס הנדרש (או את ההומנה המכובדת עם החך וכך שורות) אז עדיף שתשאיר בישיבה.

והנה!!!! עברה לה שנה... ושוב מגיעה אותה תקופה... שוב ריח היין מתחיל לדגדג באפי ולפעפע בתוכי... הכרמים קורצים לי... וחברים שלי כבר התחילו לצאת עם הקופות המזופפות ו... ושוב מתחילה החגיגה... ו... ומלחמת היצר בעיצומה... ועוד רגע אני נגרר... **אבל אני יודע שאסור לי!!!** אסור לי לחזור על הטעות של שנה שעברה!!! כן כן... אני יודע בדיוק מה אני צריך לעשות כעת... אני יודע שהפתרון היחיד שלי זה פשוט **לחתוך!!!!** הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין... בשביל מי נאמרה המיסרא הזו אם לא בשבילי... התלבטתי הרבה... בוקר שלם הסתובבתי הלון ושוב... עד שקבלתי אומץ... ואז לפתע!!! בבת אחת דפקתי באגרוף קמוץ על השלחן וניתרתי ממקומי בסערה... עצמתי את עיני בדקויות ואמרתי: **הריני נזיר שלוש ימים!!!! הנהו!!!!** אה... ברוך ה'... בבת אחת תחושת רווחה התפשטה בכל גופי... זהו... חתכתי... הניסיון מאחורי!!! קצת אני באל חזור... אני כבר נזיר... זו עובדה!!!! די לניסיונות... די למלחמות יצרים... כן כן... לא כן... הרגשתי בבת אחת משוחרר... אני כבר לא צריך כל הזמן להילחם... ואני גם לא צריך כ"כ הרבה לרעוד מעצמתי מה יהיה איתי היום ומה ילד יום... זהו!!! אני נזיר!!! העסק בשליטה!!!!

ד. **קצת עוד הערה...** עוד יותר קרישית: זהו... נגמרה החתונה... אפילו היו ברכות מאחורינו, עכשיו בחור יקר: תכנים טוב לראש: **אתה לא מתקשר לחבר שלך בשנה ראשונה! בחיים לא!!!** אפילו לא מצננתק... **ברור!!! זה חוק בל יעבור!** אם הוא רוצה שיתקשר הוא אלך... אבל אתה?? אתה לא מתקשר אליו ויהי מה... ומי מדבר על ביקור אצלו בבית?? בשום אופן לא!!!! הוא עכשיו בונה ביתו והוא צריך להיות במצב של **נקי!!! נקי יהיה לביתו!!!** הוא אמור למחוק את כל האנשי קשר שלו... וממילא אתה מצידך צריך להיות נאמן לעקרונן הקדוש הזה... ועד הסוף: ראש בקור ואין מקום ביריעה.

למחרת אני מגיע נינוח לסדר א'... מתיישב מול הגמ' ברוגע ומתחיל ללמוד... והנה... החברות שלי מגיע... קובי... איפה היית אתמול? הלכנו לכרם ללקט פרט ועוללות... היה צחוקים... עניתי לו בשקט ובבטחה ובתקיפות: **אתמול קבלתי על עצמי נזירות!!!** הוא היה ההההההה!! הוא הסתכל עלי בעיניים גדולות... במשך דקה תמימה הוא לא הצליח להוציא הגה מהפה... ואז דמעות עמדו לו בעיניים והוא הפטיר בהתרגשות: אין עליך!!! אתה צודק... יש לך שכל... מי כמוני יודע... גם לי היה שנה שעברה קיץ מזעזע... אני מקנא בכח שלך... הוא התכנס בתוך עצמו ואז לפתע גם הוא דפק על הסטנדר... הצביע עלי ואמר: **אהיה כהנה!!!!** זהו!!! אני רוצה להיות כמותך... באותו רגע גם הוא **התפס את עצמו** בנזירות שלי... (בנדרים ונזירות יש מושג של התפסה... אני מתפס את עצמי בנדר שלך... שגם לי יהיה נדר כמו שלך... עיין במשניות הראשונות בנדרים ונזירות) איזה התרגשות הייתה שם... בבת אחת החברות שלנו השתדרגה עשרת מונים!!! אנחנו לא רק חברותא בתורה... אלא גם בקדושה... התחלנו ללמוד בשטייגן עצום... אבל לפתע!!! באמצע הסדר הוא פתאום התנער בבהלה ושאל אותי: רגע... אבאלע... שכחתי לשאול אותך: כמה זמן קבלת על עצמך נזירות?? עניתי לו: נזירות רגוע... בסה"כ חודש ימים!!! אה... טוב... הוא נרגע... (תבין: ברגע שהוא קיבל על עצמו נזירות בדרך של התפסה בנזירות שלי, אז הנזירות שלו היא בדיוק הנזירות שלי... ותאר לעצמך שאני קבלתי ע"ע נזירות לשנה שלימה... אז הוא נגרר אחרי לשנה שלימה... ומרוב התלהבות וקנאת סופרים בנזירות שלי... הוא פשוט שכח לשאול כמה זמן קבלתי... ולך תדע... אולי קבלתי ע"ע נזירות משמוך...) טוב... המשכנו ללמוד... אבל חכה... אל תשאל... השמועה איכשהו עשתה לה כנפיים... שהחברותא קובי ושלמה שניהם קבלו על עצמם נזירות... הבחורים התלהבו מהרעיון... ועוד כמה וכמה חברות נסחפו אחרינו... וגם הם התפסו את עצמם בנזירות שלנו... בקיצור: באותו בוקר נוספו בישיבה עוד שמונה נזירים חדשים!!!! שהמכנה המשותף בין כולנו... שניכינו בשנה שעברה... ואין לך תשובת המשקל יותר חזקה מקבלת נזירות... עכ"פ איכשהו הסיפור הזה הגיע לראש ישיבה... הראש ישיבה התרגש מאוד מעצם העניין של קבלת הנזירות מצידנו... אבל הוא גם נבהל... סוף סוף נזירות זה לא דבר פשוט... דבר ראשון: יש בה הרבה הלכות מחמירות מאוד... וחוף מזה נזירות זו הוצאה כספית לא קטנה... כל נזיר במלאת ימי נזרו צריך להקריב ארבע קרבנות... עולה חטאת אשם שלמים... זו הוצאה!!!! זה לכה"פ שלושת אלפים שקל... נו... סאיפה נגייס את זה... אז דבר ראשון הראש ישיבה כינס את כל בחורי הישיבה הוודיע: דבר ראשון: **לעצמנו!!!** להמשיך לקבל נזירות!!! נזירות זה לא צחוק!!! מכאן ואילך שבה שרוצה לקבל נזירות שישגשג אלי ודבר אבדוק אם הוא יודע לקראת מה הוא הולך... ההמשך בשבוע הבא... דבר אחד אני יכול לעדכן אותך... שבסופו של דבר חצי ישיבה קיבלה ע"ע נזירות והיה כזה חיזוק ושטייגן עצום בסוף הזמן... זה היה כמו אלול ושוביב"ם... בחנ"מ!!! חצי ישיבה קדושים... אבל ההמשך אי"ב בשבוע הבא...

עם כובע וחליפה ועם גמרא ביד... וכל המראה שלו זעק... אני בחור ישיבה חרדי גאה וזהו! תתפוצצו! ימותו הקנאים!

וכעת אני עומד ושואל: מי יותר "גדלות האדם"?? האם הבחור העדכני שכל כולו נראה מטופח ומעודכן... או חבר שלו עם הכובע וחליפה??

שים לב: אני לא שואל מי יותר מפרנס את חנויות המותגים... אני גם לא שואל מי יותר עומד מול המראה... אני שואל נטו מצד **גדלות האדם??**

מי מסתובב יותר בהרגשה של "יגובה לבו בדרכי ה..."?? מי יותר עומד מאחורי מה שהוא עושה?? למי יש יותר חוט שדרה???

ללא ספק!!! הבחור ישיבה עם השמונה בגדים ועם הגמי' ביד הוא אישיות הרבה יותר חזקה ועוצמתית וגאה מאשר חברו העדכני!!!

הוא בן אדם שמשדר עוצמה וחוזק: אני עומד מאחורי האידיאלים שלי... אני גאה בזה... אני לא מחפש להסתיר את זה... לעומת זאת החבר שלו העדכני... כן... הוא מתלבש טוב והוא נראה מטופח... אבל מה צועק מכל זה?? זועק ממנו מתקפת הגנה... אל תחשדו בי שאני חלילה לא עדכני... אל תחשדו בי שאני חרדי כזה שנויז... לא!! זה בסדר... אני עדכני... מה זה אם לא חולשה אחת גדולה!!! איזה גדלות האדם בראש שלך??? **מאחורי הביגוד העדכני מסתתרת חולשה אחת גדולה!!!!!!**

חולשה שזועקת אני מותקף... אני מרגיש לא טוב עם מה שאני... בשביל להרגיש שווה משהו... אני מוכרח לחקות את החילוני העדכני...

וזה כזה אבסורד!!!! מסתובב לך בן אדם עדכני עם "גב זקוף" והוא מרגיש כאילו הוא יותר מכובד ויותר גדלות האדם מהבן עליה עם הכובע המרופט והחליפה פשוטה... **שתהיה לי בריאות!** הבן עליה הזה הוא גאה!! הוא לא מחפש לחקות אף אחד... הוא לא מרגיש מותקף ולא מרגיש צורך לרצות אף אחד... ואילו אתה? אתה שנראה כזה עדכני... זה מגיע אצלך נטו ממוקם נחיתי... וזה הרי כ"כ פשוט וברור!!!!

אתה יודע מה זה מזכיר לי?? נוסע לו אברך עם איזה סובארו חבוטה... משהו כזה פשוט שעולה 8.000 ₪ ביד שניה... והנה באמצע הנסיעה לפתע מגיח לו איזה צעיר צייק עם רכב שרד ויד על ההגה ומבצע עקיפה כזו אלגנטית... זה לא סתם עקיפה... אלא עקיפה כזו מתלהבת... (קוראים לזה בלע"ז סטלביט...) **עכשיו בדוק ומנסה!!!** תשעים ותשע אחוז מהעקיפות מהסוג המסתלבת... מדובר בצעיר שנוסע בסך הכל על **רכב ש כ ו ר ! !** ולמה?? פשוט מאוד: כי בן אדם שיש לו באמת אפשרויות ויש לו באמת רכב שרד משלו... הוא לא מרגיש צורך להסתלבט ולעקוף בני אדם שיש להם רכב יותר פשוט משלו... רק מי?? מי מרגיש צורך להתלהב על הכביש?? צעיר נחיתי שאין לו גרוש על הנשמה... והנה סו"ס הוא אגר פרוטה לפרוטה... ניקה בתי כנסיות ושימש כמלצר בכל מיני אירועים עד שהצטברו אצלו 200 שקל בשביל לשכור רכב כזה רציני ל-24 שעות בלבד!!!! **ועכשיו!!!** עכשיו לא נותר לו אלא לנסוע במהירות ולהסתלבט... ועל מי?? על מי להסתלבט?? על כל אלו שיש להם רכב **משלהם!!!!** אמנם קצת פחות שווה מהרכב השכור שיש לך... אבל עדיין הרוב הפשוט הזה שווה הרבה יותר מה-200 שקל העלובים שלך שאיתם אתה מתלהב ומשתולל על הכביש...

נכון או לא נכון?? היה או לא היה?? ממילא כל בן אדם קצת בוגר שיש לו קצת טביעת עין ורואה את סוג המסתלבים האלו על הכביש... מיד מבין שמדובר בסה"כ בצעיר נחיתי שמתחנן על נפשו... אנא... גם אני קיים... תכירו בי... זה בסידור... גם אני בעל עגול...ה...

זאת אומרת נקוט האי כלל בידך: מי מתהדר ברכב שלא שייך לו או לחילופין מתהדר עם ביגוד עדכני שלקוח ממחוזות אחרים... זה לא מוכיח על גדלות האדם יתירה... אלא דווקא על נחיתות וחולשה...

מה למעשה?? אחת השאלות הקבועות שבחורים שואלים: מה הבעיה להתלבש בלבוש עדכני? למה המשגיח עושה מזה עסק? **התשובה היא:** אתה צודק!! עקרונות אין שום בעיה!!! (נגיד...) אבל יש בעיה אחרת!!! יש בעיה גדולה מאוד להיות **חרדי נחיתי!!** וברגע שאתה מתלבש עדכני אתה מכריז קבל עם ועדה: אני חרדי נחיתי!! אני לא באמת גאה ולא מספיק עומד מאחורי מה שאני עושה!! וזו!!! זו הבעיה!!! בזה אתה צריך לטפל בעצמך... בבעיה הזו אתה צריך לעשות שיעורי בית ולשאל את עצמך מה?? מה מצאתי ברחוב?? למה אני מרגיש נחיתי מהרחוב?? זו הסוגיה שאותה אתה צריך ללמוד בעיון!!!! תחשוב על זה!!!

אני לא צריך לספר לך איך נראה הרחוב של היום... ההגדרה הכי קולעת להגדיר את הרחוב כיום זה: **נופל שדוד!!!!** הרחוב היום נופל שדוד מול היצרים שמובילים אותו כמו כלבלב ואין לו שום שליטה על עצמו... ואילו אתה?? יש לך את הזכות להיות שייך ליציבור האיכותי **היחיד בעולם** שמשתדל בכל כוחותיו להתמודד ולהילחם ולא ליפול שדוד ליצרים שלו!!!! אתה יודע מה שזה?? אתה יודע איזה כח זה?? תפסיק להיות ראש קטן... אל תתקע מול ההערות הנקודתיות של המשגיח. האם כן ללכת אחרי המודה או לא... עזוב... **לא זו הנקודה!!!!** זה לא האבזם או העניבה או הכיפה... תבין שהבעיה פה היא הרבה יותר שרשית!!! שאתה צריך לעשות את השיעורי בית שלך... לשאול את עצמך: למה אני מתבייש במקום שבו אני נמצא?? מה מצאתי ברחוב??

שלא תבין לא נכון: קודם "נכנסתי בך" והתבטאתי עליך שאתה קטנות האדם... **אבל זה לא מדויק!!** כי סו"ס הטבע שלך והצורך הבורע שלך להתלבש עדכני ולהשקיע בנושא הזה... זה כן מוכיח על תכונה ושאיפה לגדלות האדם!!! רק עעל הדרך יש לך טעות בכתובת... אתה פשוט מחקה את הכתובת הלא נכונה... לא נותר לך אלא להבין את הנקודה ולעשות סוויצ' קטן בראש... לנווט את גדלות האדם למקומות הנכונים... למקומות המובילים ולא המובלים... תבין את זה...

כולנו יודעים שפעם... בעולם הישיבות שלפני השואה... היו שתי שיטות בעבודת ה'... היתה שיטה של סלבודקא שטיפחו והעצימו את גדלות האדם. ואילו היתה דרך הפוכה שקראו לה נובהרדוק... שהם אדרבה... הם כל הזמן החזירו לעצמם עד כמה האדם הוא אפסי... והמידות שלו מגונות... ועד כמה הוא צריך להכניע את עצמו ולשבר את מידותיו...

עכ"פ אמר מי שאמר: **שכיום!!!! גם הנובהרדוקר הכי גדול** היה מודה בפה מלא שהדרך הנכונה כיום היא להיות סלבודקא!!! כי... כי פעם... בדורות הקודמים הסתובבו משכילים ואנשים מעובדים ומחויטים שבשם הנאורות ובשם גדלות האדם הם רימו את עצמם שהם אידיאליסטים והם הולכים בדרך הנכונה... כאן הגיע שיטת נובהרדוק וטפחה להם על פניהם והוכיחה להם ברחל בתך הקטנה שהאדם מצד עצמו כל כולו נגיעות ואין לו קורטוב של אמת אמיתית... והדרך היחידה זה להשפיל את כח החומר ולהתבטל לעבודת ה'... **אבל כיום???** היום התקיימה בנו נבואתו של ישעיה הנביא שהתנבא על דור אחרון: **"ישח אדם וישפל איש... עיני גבהות האדם שפל ושח רום אנשים"**. בדור שלנו אף אחד כבר לא נכשל ב"גדלות האדם"... אף אחד לא מרמה את עצמו שהוא בן אדם נאור ואינטלגנט... אדרבה... גם הנובהרדוקר הכי גדול יודה שתכסיס המלחמה השתנו... וכעת צריך אדרבה... לרומם!! להזדקף!! ולהכריז!! אני גדול!!! אני מרומם!!! אני צף מעל המים... ואני לא מוכן לצנוח יחד עם כל העולם הרדוד בצניחה חופשית לשפלות... אני בן של מלך!!! יש לי כוחות... כל תנועה שלי בונה עולמות...

היום גם הנובהרדוקר מסכים שהדרך היחידה להתעלות מעל המבול של ההשחית של העולם... זה רק ותרם התיבה **מעל פני המים**... לא להטביע אותה... לא להציף אותה מעל פני המבול... לרומם אותה...

עד כאן הנובהרדוקר של פעם שחזר בו כיום ומודה לשיטת סלבודקא!!!

אבל לא רק!! לא רק לנובהרדוקר של פעם יש כיום חישוב מסלול מחדש... אלא גם לסלבודקא!!! גם לסלבודקאי של פעם יש תבונות חדשות כיום!!! **הרי כך:** פעם!!!! פעם הבחור הסלבודקאי שבדק בגדלות האדם... אם תראה אותו בתמונות... הוא היה הולך עם חליפה מחויטת וכובע צילינדר הכי עדכני לפי המודעה שהלכה באותה תקופה. העניבה שלו נלקחה היישר מה"קשר רשעים" (ה-כינוי החסידי לעניבה). כן... לא היתה ברירה!!! זו היתה הדרך היחידה לטפח ולרומם את גדלות האדם!!! ולמה?? **כי שוב... שוב אותו רעיון:** פעם העולם הגדול החשיב את הערכים... את החכמה וההשכלה... והגוי המלומד והמשכיל הוא היה האדם הנחשב והוא היה מסתובב זקוף קומה עם בגדים מכובדים שייצגו וביטאו את המכובדות וכך... ממילא!!! אם זו היא האוירה הנושבת ברחוב... אז אם אנחנו כעת במקביל רוצים להעצים את גדלות האדם האמיתית של היהדות... כיצד אנחנו נעשה את זה? כיצד נחזיר לבן תורה שהוא מבחר המין האנושי ולא הסטודנט הגרמני?? כאן לא היתה ברירה אלא לגזול את החנית מיד המצר'י... ולקחת את אותם בגדים!!! אותם בגדים שמייצגים אצל הגויים את גדלות האדם המדומה והמרומה שלהם... ואת אותם בגדים להלביש אתה הבן ישיבה... וכך!!! כך להחזיר לו אתה הסמל והדוגמא למבחר המין האנושי... אתה ולא הגוי... כל זה היה נכון ואמיתי רק **אז!!**

כשגם הרחוב החילוני החשיב את גדלות האדם ואת האנושות...

אבל כיום??? כיום העולם התהפך במאה שמונים מעלות... וכפי שהזכרתי מקודם התקיימה בנו הנבואה "ישח אדם וישפל איש"!!! אני לא צריך להגיד לך שכבוד האדם ירד לאדמה... אין מכובדות... לא צריך הרבה לפרט... כולנו יודעים איך נראה הרחוב החילוני... ישעיהו הנביא מכין אותנו מראש: שבדור האחרון כבר לא יהיו ניסיונות מהסוג של גאוה ושחצנות וכבוד מדומה... אף אחד כבר לא יחשיב את המכובדות... **אף אחד לא יכבד את המכובדות**... אדרבה... הכל יהיה שפל ורדוד ושטוח... וככל שאתה יותר רדוד ושפל וסמרטוט ככה אתה יותר נחשב ואכמ"ל!!

ומעתה!!! היות וככה האוירה הנושבת ברחוב אז ממילא!!!!!! היום התהפכה הקערה על פיה!!! היום גדלות האדם הכי גדולה זה דווקא הבחור ישיבה שמסתובב עם כובע וחליפה ועם כל השמונה בגדים והוא מכריז בכל ישותו: אני בן של מלך מכובד!! ואני מתנער מהרחוב... אני מתנער מהשפלות הרחובית. אני גאה בבגדים השונים שלי שמבטאים בכל דברך האפסרית שאני לא קשור לרחוב השפל והרדוד... אתה מבין??

היום אין צורך לגזול את החנית מיד המצר'י... כי אין לך את הגוי המתורבת שמייצג את האנושות והוא מתלבש באיזה לבוש מכובד... שאני צריך ללבוש את הבגד הזה ולהכריז שאני המכובד ולא הוא...

לא!!! אין את זה היום!!! היום כל הרחוב שטוח... שפל ושח רום אנשים... **וממילא: אדרבה...** כיום בחור ישיבה שמקפיד להיות עדכני... ולקנות את החולצה המותגית שהולכת היום בשוק... **אין לך קטנות האדם יותר גדולה מזו!!!** כי... כי ברגע שאתה הולך אחרי המודה הרחובית של היום... מה אתה מכריז של הכלבלב של המודה!!!! ועוד איזה מודה... ש-מה היא מייצגת?? את הרדידות הכי גדולה שיכולה להיות...

ממילא גם הבחור משיבת סלבודקא שפעם התלבש בלבוש העדכני שייצג את המכובדות!! הרי כיום אותו סלבודקאי שדוגל בגדלות האדם... דווקא הוא היה לובש את הלבוש החרדי הכי אותנטי והכי מתנער מהשפלות שהרחוב משדר... **אתה מבין את זה או לא?? מסכים או לא??**

כלומי: מצד אחד כיום, הנובהרדוקאי של פעם היה מסכים ומודה שהשיטה הרווחת כיום היא סלבודקא!!! היום צריך גדלות האדם!!

אבל מאידך, גם הניסך: הסלבודקאי של פעם שלבש את המודה הכי עדכנית של פעם... היה מסכים ומודה שכיום מי שיש לו באמת גדלות האדם צריך ללבוש כובע וחליפה ולהסתובב בגאון ברחוב ולהגיד: אני חרדי!!! אל תחשדו בי לרגע שאני זומה לכם... אפילו לא בטעות... ישבתי פעם ברכבת וישבו לידי שני בחורי ישיבה... שיש לציין ששניהם היו נראים בחורים לעניין... שניהם היו נראים לא פרייארים בכלל!!

אבל ההבדל ביניהם היה תומו: האחד... היה בחור עדכני... אבל ממזה עדכני... מהמשקפיים והכיפה ועד האבזם של התורה הכל היה הכי הכי עדכני שיש... כל המראה שלו זעק... חברה... זה בסיידר... אל תדאגו... אני לא פראיער... אני בעניינים... אני יודע בדיוק מה הולך היום... **לעומת זאת חבר שלו שישב לידו??** גם הוא היה נראה בחור לעניין... גם הוא היה נראה בכלל לא פרייאער... **אבל מהכיוון ההפוך בדיוק!!** הוא ישב שם